

تحلیلی بر نیازهای آموزشی اعضای هیئت علمی به منظور توانمندسازی آنان در دانشگاه علوم پزشکی شهر کرد

فریبا کریمی^۱، سیده مریم حسینی^۲، افسانه ملک پور^۳، معصومه معزی^۴، سیده آسیه حسینی^۵، نیما رئیسی^۶، کیمیا رئیسی^۷
^۱ مرکز مطالعات و توسعه، دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد، شهرکرد، ایران.

کد ارکید: 0000-0002-5754-5189

^۲ گروه پرستاری کودکان و نوزادان، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران.

^۳ گروه پزشکی اجتماعی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد، شهرکرد، ایران.

^۴ گروه پزشکی اجتماعی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد، شهرکرد، ایران.

^۵ گروه انفورماتیک پزشکی، دانشکده مدیریت و اطلاع رسانی پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی شیراز، شیراز، ایران.

^۶ گروه زیست شناسی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد، شهرکرد، ایران.

^۷ گروه زیست شناسی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد، شهرکرد، ایران.

مجله راهبردهای توسعه در آموزش پزشکی، دوره ششم شماره اول بهار و تابستان ۹۸ صفحات ۴۷-۵۹.

چکیده

مقدمه و هدف: اعضای هیئت علمی سرمایه های اساسی یک دانشگاه بوده و ارتقاء توانمندی آموزشی آنان منتج به توانمندی سیستم آموزشی و تربیت نیروی انسانی با مهارت و تبحر می باشد. لذا نیازسنجی آموزشی در جهت توانمندسازی بیشتر آنان جزئی جدائی ناپذیر از برنامه ریزی آموزشی محسوب می شود.

روش ها: پژوهش حاضر مطالعه ای توصیفی به روش مقطعی است که در آن ۶۵ درصد از اساتید دانشگاه به روش سرشماری وارد مطالعه شدند و از پرسشنامه ای پژوهشگر ساخته با روایی و پایایی تایید شده به عنوان ابزار جمع آوری اطلاعات استفاده کردند و نتایج حاصل از طریق نرم افزار SPSS تجزیه و تحلیل گردید.

یافته ها: در این مطالعه بیشترین الویت از نظر اساتید به ترتیب شامل: حیطه های روش های نوین و فنون تدریس (۶۸٪)، حیطه های راهنمایی و مشاوره ای آموزشی (۶۲٪)، حیطه های روش های ارتقای حرفه ای (۶۱٪)، حیطه های ضوابط و مقررات دانشگاهی (۵۸/۳)، حیطه های کاربرد رایانه در آموزش (۵۵٪)، حیطه های عملکرد مبتنی بر شواهد (۴۷٪)، حیطه های روش های ارزیابی دانشجو (۴۳٪) بود. همچنین در این مطالعه بین مرتبه ای علمی اساتید و تمایل آنان به برگزاری کارگاه ها به صورت مجازی یا حضوری تفاوت معنی داری مشاهده نشد $p=0/043$ و بین گروه های پایه و بالینی و تمایل آنان به برگزاری کارگاه ها به شکل های حضوری و مجازی نیز تفاوت معنی داری وجود نداشت $p=0/053$ و می توان گفت تمایل به برگزاری کارگاه ها به شکل حضوری در همه ی مرتبه های علمی از دو گروه پایه و بالینی بیشتر از شکل مجازی بود.

نتیجه گیری: برگزاری دوره های آموزشی توانمندسازی اساتید بصورت کاربردی ضروری به نظر می رسد و در برگزاری کارگاه ها باید اولویت های آموزشی در نظر گرفته شود.

کلید واژه ها: آموزش، توانمندسازی، نیازسنجی، هیئت علمی

نویسنده مسؤل:

سیده مریم حسینی.

گروه پرستاری کودکان و نوزادان،

دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه

علوم پزشکی اصفهان، اصفهان،

ایران.

Orcid ID:

0000-0003-0775-6655

Email:

hosseini_nurse@yahoo.com

نوع مقاله: پژوهشی

دریافت مقاله: ۹۶/۱۰/۲۵ اصلاح نهایی: ۹۷/۰۴/۰۲ پذیرش مقاله: ۹۷/۰۴/۰۴

ارجاع: کریمی فریبا، حسینی سیده مریم، ملک پور افسانه، معزی معصومه، حسینی سیده آسیه، رئیسی نیما، رئیسی کیمیا. تحلیلی بر نیازهای آموزشی اعضای هیئت علمی به منظور توانمندسازی آنان در دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد. راهبردهای توسعه در آموزش پزشکی. ۱۳۹۸؛ ۶(۱): ۴۷-۵۹.

مقدمه

شناسایی نیازهای آموزشی، گامی مهم در برنامه ریزی برای برنامه‌های رشد اعضای هیئت علمی بوده و نقش مهمی در ارتقای کیفیت آموزش دارد. اعضای هیئت علمی مهمترین سرمایه هر دانشگاه بوده و توانمندسازی آنان در زمینه تدریس، دانش پژوهی و... سبب می‌شود رسالت‌ها و اهداف وسیع دانشگاه‌ها نیز تحقق یابد. منظور از توانمندسازی، فرایندی است که اعضای هیئت علمی را برای ایفای نقش‌های مختلف آموزشی آماده ساخته و موجب تقویت آنان در راستای مولد بودن و به روز بودن گرداند(۱). ضرورت برنامه‌ریزی در سازمانها و موسسات آموزشی، زمانی مطرح گردید که لزوم استفاده مطلوب از منابع و امکانات محدود و دستیابی به حداکثر بهره‌وری مشخص شد و چون در برنامه ریزی اصولی و واقع بینانه، اطلاعات مطمئن، جامع و صحیح مورد نیاز است؛ در دهه‌های گذشته فرایند نیازسنجی آموزشی، بیش از پیش مورد توجه قرار گرفته است. بنابراین نخستین گام در راه تدوین و برنامه ریزی آموزشی تعیین نیازهای آموزشی است و موثرترین روش جهت تعیین محتوای آموزشی مناسب، انجام یک تجزیه و تحلیل از نیازهاست(۲). به واقع نیازسنجی آموزشی اساتید دانشگاه، فعالیتی است که با هدف توانمندسازی اعضای هیات علمی به انجام می‌رسد (۳). در تعیین نیازهای آموزشی سه حوزه اصلی سازمان، شغل و فرد مورد تحلیل قرار می‌گیرند و قبل از هر مقام مسئولی خود فرد است که باید نیاز آموزشی خود را تشخیص دهد، چرا که بهتر از هر شخص دیگر نارسایی‌ها و کمبود های خود را

تشخیص داده و می‌داند برای آینده خود با توجه به جریان خدمتی پیش بینی شده اش چه میزان دانش و مهارت نیاز داشته و یا از نظر رفتار و تلقی چه تغییرات مطلوبی را باید در خود ایجاد نماید. سنجش و ارزشیابی دانش، نگرش، توانایی و مهارتهای خاص افراد و تعیین و تحلیل نوع و میزان شکاف با وضعیت مطلوب و ایجاد تغییرات در راستای دستیابی به وضعیت مطلوب، به هدف نهایی از آموزش که همانا ارتقای سطح کمی و کیفی عملکرد فردی و سازمانی و ارتقای سطح بهره‌وری است کمک می‌نماید. محدودیت‌های زمان و بودجه و الزامات اثر بخشی نیز اقتضا می‌کند که نیازهای آموزشی پس از شناسایی اولویت بندی شده و پس از مشخص شدن نیازهای ارزشمند برنامه آموزشی تعیین گردد (۲، ۳). یک عضو هیئت علمی بعنوان یکی از ارکان اصلی دانشگاه علوم پزشکی دارای شرح وظایفی است که از محورهای آن می‌توان به آموزش، پژوهش، مدیریت، توسعه فردی و درمان اشاره نمود و البته اصلی‌ترین محور فعالیت محور آموزش است. از آنجا که توجه بیشتر به کیفیت آموزش از ابزارهای اصلی ارتقاء خدمات بهداشتی درمانی است و مسئولیت تبعات درمانی بهداشتی و ناکارآمدی دانش‌آموختگان برعهده متولیان امر آموزش خواهد بود بنابراین لازم است به این امر توجه بیشتری گردد.

آموزش دانشجویان به عهده اعضای هیئت علمی دانشگاه‌هاست و این در حالیست که در بسیاری از موارد مشاهده می‌شود از فارغ‌التحصیلان رشته‌های مختلف به عنوان عضو هیئت علمی

استفاده می‌شود بدون آنکه در ارتباط با مفهوم آموزش و شرایط و لوازم آن آموزش کافی دیده باشند (۴).

سبزواری و همکاران به نقل از مطالعه ای که در دانشگاه ملک فیصل عربستان در سال ۲۰۱۰ انجام شد نیازهای آموزشی اعضای هیات علمی را شامل موضوعاتی چون توانایی تدریس در گروه‌های کوچک و بزرگ، برنامه‌ریزی و آموزش بالینی، طراحی برنامه‌ی درسی و توسعه‌ی منابع یادگیری، ارزشیابی فراگیران، ارزشیابی دوره‌ها، تحقیق عملی، آگاهی از اصول آموزش و پرورش، ارزش‌های اخلاقی و نگرشی، مهارت در تصمیم‌گیری، و مهارت‌های مدیریتی و ارتباطی بیان می‌کند (۵). بنابراین توقعات آموزشی قابل ملاحظه‌ای از اعضای هیئت علمی انتظار می‌رود و در ارزشیابی توسط دانشجویان نیز موارد متعددی از جمله به روز بودن، مهارت ارتباطی، روش ارزشیابی، نحوه استفاده از ابزار کمک آموزشی و ... مورد بررسی قرار می‌گیرد. از سوی دیگر با توجه به این نکته که اعضای هیئت علمی امکان مدیریت و فعالیتهای اجرایی از جمله مدیریت گروه آموزشی را به عهده دارند آگاهی از مسایل مربوط به برنامه ریزی و مدیریت در پیشبرد اهداف دانشگاه و گروه آموزشی کمک‌کننده است (۴). همچنین عدم نیازسنجی و نادیده گرفتن نیازها و مسائل اعضا هیئت علمی سبب می‌شود تا ضمن آن‌که دوره‌های آموزشی برگزار شده فاقد کارایی و اثربخشی لازم باشند، بی‌اعتقادی نیروها به آموزش از یکسو و ائتلاف گسترده منابع را از سوی دیگر به دنبال خواهد داشت بنابراین به نظر می‌رسد استفاده از دیدگاه اعضای هیئت علمی

در زمینه نیازهای آموزشی و سایر نیازهای مرتبط با آن در برنامه ریزی آموزشی به متولیان امر کمک خواهد نمود و منجر به افزایش توانمندی و به روز نمودن اطلاعات علمی و مهارتی آنان خواهد شد. بنابراین این مطالعه با هدف تحلیل و بررسی نیازهای آموزشی اعضای هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد در سال ۱۳۹۲ انجام شد.

روش‌ها

مطالعه‌ی حاضر از نوع توصیفی تحلیلی به روش مقطعی است و برگرفته از طرح پژوهشی با کد ۹۲-۷-۲ کمیته‌اخلاق می‌باشد.

جامعه‌ی پژوهش شامل کلیه اعضای هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد بود و نمونه‌گیری بصورت سرشماری انجام شد و کلیه اعضای هیئت علمی که حاضر به همکاری و تکمیل پرسشنامه بودند را شامل می‌شد. از تعداد ۱۶۰ نفر عضو هیئت علمی که در این دانشگاه مشغول بکار بودند. تعداد ۱۰۷ نفر در دانشکده پزشکی، ۳۳ نفر در دانشکده پرستاری و مامایی، ۱۴ نفر در دانشکده بهداشت و شش نفر در دانشکده پیراپزشکی فعالیت داشتند که تعداد ۱۰۵ نفر از اعضا هیئت علمی پس از اخذ رضایت نامه در این پژوهش حاضر به همکاری شدند. ابزار جمع‌آوری اطلاعات شامل پرسشنامه پژوهشگر ساخته نظرسنجی آموزشی اعضا هیئت علمی می‌باشد که مشتمل بر دو بخش بود یک بخش به بررسی ویژگی‌های دموگرافیکی اعضا هیئت علمی پرداخت و بخش دیگر شامل ۱۰ حیطه و ۲۰ زیر حیطه‌ی آموزشی مهم اعضای هیئت علمی است که اهمیت آنها با توجه مطالعات قبلی انجام شده در

نتایج بدست آمده از تجزیه و تحلیل پرسشنامه های این طرح حاکی از نتایج زیر می باشد:

در حیطه برنامه ریزی آموزشی، ۱/۵۹٪ اساتید سابقه شرکت در کارگاه طرح دوره و طرح درس را داشته و ۲٪ نیاز به شرکت در کارگاه را داشته اند و تنها ۸٪ آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند.

در حیطه روشها و فنون تدریس در قسمتهای (۱): روش های نوین تدریس (cpc-pbl-آموزش تلفیقی-آموزش بین رشته ای) ۴/۲۸ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۸/۷۲ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته اند و تنها ۱ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند. (۲) روش های نوین تدریس (۲) گزارش صبحگاهی - آموزش سرپایی - راند بالینی-آموزش در جامعه) ۲/۲۲ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۹/۶۷ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته اند و تنها ۳/۱۷ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند. (۳) آموزش الکترونیکی ۶/۱۶ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۶/۷۳ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته اند و تنها ۲/۱۷ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند. (۴) خودآموزی و آموزش از راه دور ۲/۱۷ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۱/۵۵ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته اند و تنها ۳۱ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند.

در حیطه ارزیابی دانشجو در قسمت های:

(۱) روش های ارزیابی یادگیری (۱) (آزمونهای کتبی-شفاهی و عملی) ۲/۴۷ درصد اساتید سابقه شرکت

این دانشگاه و سایر دانشگاه ها به اثبات رسیده بوداز طریق این پرسشنامه سابقه شرکت در این کارگاه ها و همچنین میزان تمایل به شرکت به صورت حضوری و غیر حضوری الویت بندی شد. اعتبارظاهری و محتوایی این پرسشنامه توسط گروهی از متخصصان و اساتید مجرب تایید گردید و برای محاسبه پایایی پرسشنامه نیز از روش ضریب آلفای کرونباخ استفاده شده است. ضریب آلفای کرونباخ با استفاده از نرم افزار spss 0/78 به دست آمد که نشان می دهد سؤالات پرسشنامه از همسانی درونی بالایی برخوردارند. معیار ورود به مطالعه عضویت در کادریهت علمی دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد و اشتغال به کار کنونی در این دانشگاه بود، بنابراین اساتید مدعو و مامور را در بر نمی گرفت. پرسشنامه ها توسط پژوهشگر در محل دانشکده ها و همچنین بیمارستان های آموزشی و درمانی تحت تابعه ی دانشگاه بین اعضای هیئت علمی توزیع شد. پس از جمع آوری پرسشنامه ها داده های بدست آمده از طریق نرم افزار spss ۱۳ و با استفاده از آمار توصیفی (درصد، میانگین، واریانس، ...) و آمار استنباطی و تحلیل واریانس (آزمون T، تحلیل واریانس و...) تجزیه تحلیل شد.

یافته ها

در این پژوهش تعداد ۶۵ درصد از اعضای هیئت علمی موجود در زمان پژوهش شرکت داشتند که نسبت زن به مرد مساوی بود. مربیان شرکت کننده در این پژوهش ۳۳ درصد، استادیاران ۸/۵۳ درصد، دانشیاران ۱/۱۲ درصد و استادان ۱/۱ درصد جمعیت آماری را تشکیل دادند.

تنها ۹ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده اند.

در حیطه‌ی راهنمایی و مشاوره آموزشی در قسمت‌های: ۱- مهارت‌های ارتباطی ۳۷/۷ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۶۱/۲ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۴/۲ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند. ۲- روش‌های راهنمایی و مشاوره در آموزش علوم پزشکی ۲۴/۴ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۶۳/۸ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۷/۴ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

در حیطه‌ی اخلاق حرفه‌ای ۴۷/۲ درصد اساتید سابقه شرکت در اخلاق پزشکی و professionalism را داشته و ۴۸/۸ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۱ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

در حیطه‌ی عملکرد مبتنی بر شواهد ۴۱/۲ درصد اساتید سابقه شرکت در کارگاه EBM-EBP را داشته و ۵۵/۲ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۲/۹ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

از سوی دیگر بین مرتبه‌ی علمی اساتید و تمایل آنان به برگزاری کارگاه‌ها به صورت مجازی یا حضوری تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد $p=0/043$ همچنین بین گروه‌های پایه و بالینی و تمایل آنان به برگزاری کارگاه‌ها به شکل‌های حضوری و مجازی نیز تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد $p=0/053$.

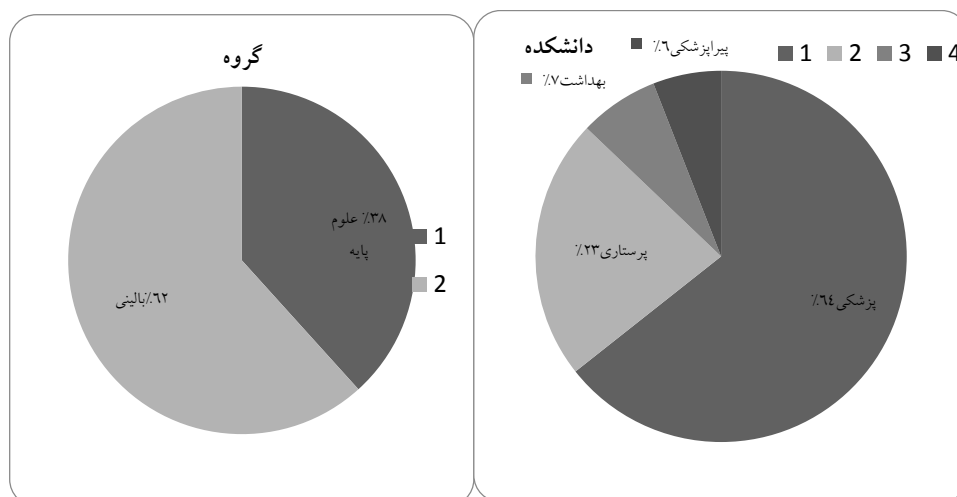
داشته و ۶/۴٪ نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۴/۶ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند. ۲- روش‌های ارزیابی یادگیری بالینی (minicex-osce-csr-360- pops) ۳۶/۶ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۵۵ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۲/۲ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند. ۳- روش‌های تحلیل و ارزشیابی آزمون‌ها ۱۶ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۴۲/۲ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۸/۸ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

در حیطه‌ی ارزشیابی برنامه ۳۷/۳ درصد اساتید سابقه شرکت در کارگاه ارزشیابی درونی گروه آموزشی را داشته و ۴۹ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۱۴ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

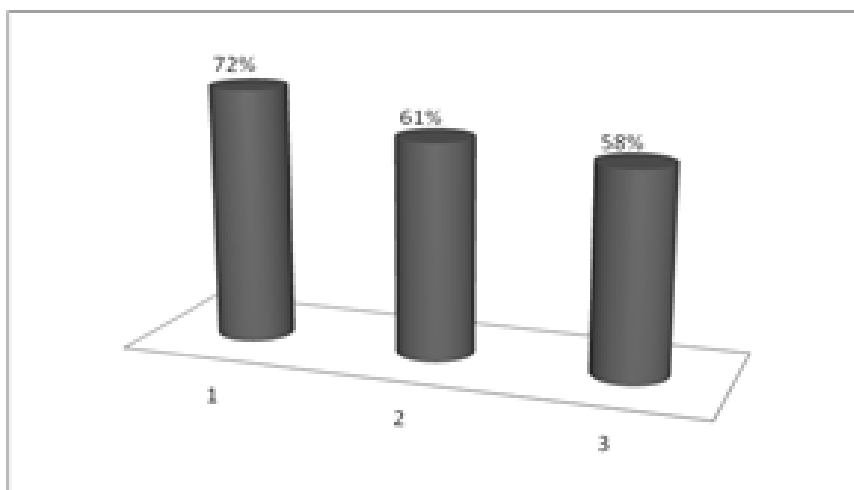
در حیطه‌ی پژوهش در آموزش و نظام سلامت در قسمت‌های: ۱- نحوه تدوین و اجرای یک طرح پژوهشی ۶۶/۶ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۳۳/۶ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۵/۷ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند. ۲- رفرانس نویسی-end note / ۴ ۵۰ درصد اساتید سابقه شرکت داشته و ۴۴/۹ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و تنها ۸/۹ درصد آنها برگزاری این کارگاه به صورت مجازی را پیشنهاد داده‌اند.

در حیطه‌ی نگارش علمی ۵۵/۶ درصد اساتید سابقه شرکت در کارگاه نگارش مقالات علمی را داشته و ۴۳/۲ درصد نیاز به شرکت در کارگاه را داشته‌اند و

و می‌توان گفت تمایل به برگزاری کارگاه‌ها به شکل حضوری در همه‌ی مرتبه‌های علمی از دو گروه پایه و بالینی بیشتر از شکل مجازی بود.

نمودار ۱. ویژگی‌های افراد شرکت کننده به تفکیک گروه و دانشکده

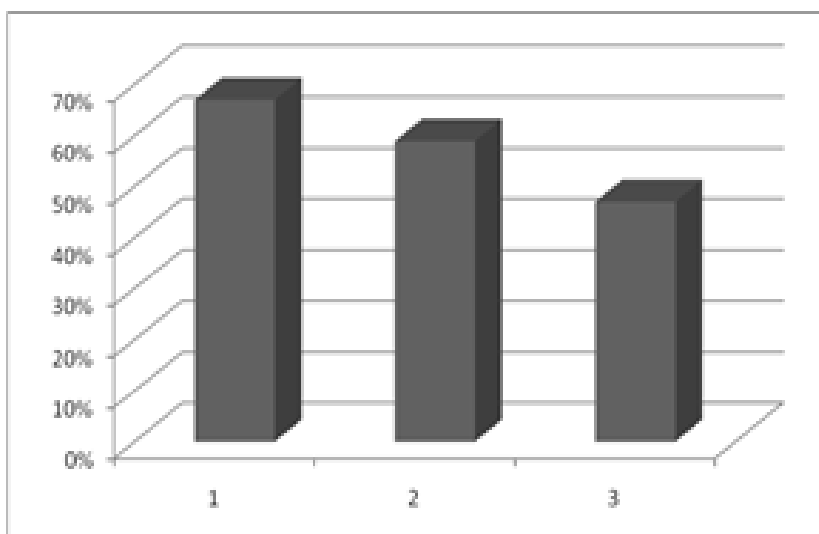

نمودار ۲: سه الویت اول اعضا هیئت علمی از نظر تمایل به شرکت در کارگاه به تفکیک حیطه

۱. حیطه‌ی روش و فنون تدریس (زیر حیطه‌ی روش‌های نوین تدریس)

۲. حیطه‌ی راهنمایی و مشاوره آموزشی (زیر حیطه‌ی روشهای راهنمایی و مشاوره در آموزش علوم پزشکی)

۳. حیطه‌ی ارتقا حرفه‌ای (زیر حیطه‌ی نگارش شناسنامه علمی)

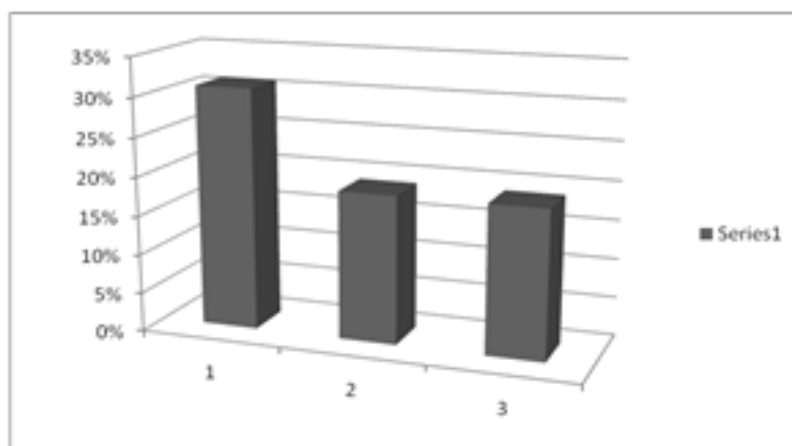

نمودار ۳: بیشترین سابقه شرکت اعضا هیئت علمی به تفکیک حیطه

۱.حیطه‌ی پژوهش در آموزش (زیر حیطه‌ی نحوه‌ی تدوین یک طرح پژوهشی)

۲.حیطه‌ی برنامه‌ریزی آموزشی

۳.حیطه‌ی ارزیابی دانشجو

نمودار ۴: بیشترین تمایل به برگزاری به شکل مجازی به تفکیک حیطه

۱.حیطه‌ی روش‌ها و فنون تدریس (زیر حیطه‌ی خودآموزی و آموزش از راه دور)

۲.حیطه‌ی ارزیابی دانشجو (زیر حیطه‌ی روش‌ها و تحلیل و ارزشیابی آزمونها)

۳.حیطه‌ی ارتقا حرفه‌ای (زیر حیطه‌ی نگارش شناسنامه علمی)

بحث و نتیجه‌گیری

الویت‌های مهم در حیطه‌ها و زیر حیطه‌های مختلف مشخص گردید.

این مطالعه با هدف نیازسنجی آموزشی اعضای هیئت علمی به منظور توانمندسازی آنان در دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد انجام شد و طی آن

در این مطالعه حیطه‌ی روش‌ها و فنون تدریس به عنوان مهمترین الویت اعضا هیئت علمی شناخته شد و اکثریت اساتید، متقاضی تشکیل کارگاه‌های این حیطه بصورت حضوری هستند. در این حیطه نیز سابقه شرکت اساتید در کارگاه روش‌های نوین تدریس ۱ (شامل cpc-pbl - آموزش تلفیقی - آموزش بین شته ای) بیشترین و کارگاه آموزش الکترونیک کمترین بوده و لذا نیاز به شرکت در این کارگاه بیشتر احساس شده است که علت آن را می‌توان به کاربرد کم و غیر رایج آموزش الکترونیک توسط اساتید دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد دانست از سوی دیگر در الویت بودن روش‌ها و فنون نوین تدریس در مطالعه‌هایی همچون میرزایی و همکاران در دانشگاه علوم پزشکی ایلام (۶) و همچنین مطالعه‌ایی که در اراک انجام شده بود به چشم می‌خورد (۷) در مطالعه‌ی دیگری در سطح دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور، نیاز به آموزش شیوه‌های نوین تدریس در اولویت اول نیازهای حیطه‌ی آموزش قرار داشته که همسو با تحقیق حاضر است (۵). در نیازسنجی آموزشی اعضای هیات علمی دانشگاه علوم پزشکی گیلان، نیاز آموزشی انتخاب روش تدریس مناسب و موثر در رتبه‌ی دوم نیازهای حیطه طراحی و تدریس قرار گرفته است (۸)، اما در تحقیق آویژگان و همکاران نحوه‌ی طراحی و اجرای آموزش از راه دور به عنوان اولویت اول نیازهای آموزشی اعضای هیات علمی پایه دانشکده‌ی پزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان تعیین شد و مهارت به کارگیری انواع روش‌ها و فنون آموزش در رتبه چهارم این اولویت‌بندی قرار گرفته است (۹). به طور کلی یکی از

ضروری‌ترین تحولات در نظام‌های آموزشی، تحول در نگرش و روش تدریس اساتید و مدیران اجرایی نظام آموزشی است. برای دستیابی به چنین تحولی، اساتید باید دانش و بینشی صحیح از نظریه‌ها و راهبردهای مختلف آموزشی داشته باشند؛ زیرا نظریه‌ها و رویکردهای تحول آفرین در فرایند اجرا، با استفاده درست از راهبردهای یاددهی-یادگیری هویت می‌یابند و کارآیی و مفید بودنشان مشخص می‌شود (۱۰). بنابراین در الویت بودن برگزاری کارگاه‌های روش‌های نوین تدریس در دانشگاه‌های مختلف کاملاً قابل توجیه است.

درحیطه راهنمایی و مشاوره آموزشی، سابقه شرکت اساتید در کارگاه‌های این حیطه شامل کارگاه مهارت‌های ارتباطی و کارگاه روش‌های راهنمایی و مشاوره در آموزش علوم پزشکی بسیار کم و تمایل افراد به برگزاری این کارگاه‌ها زیاد بوده است و دومین الویت مهم این نظرسنجی بود و با توجه به اینکه در بیشتر مطالعات و منابع، حیطه‌ی آموزش اصلی‌ترین وظیفه‌ی اساتید خوانده شده است (۱۱). لذا راه‌های ارتباطی موثر با دانشجو نه تنها باعث افزایش انگیزه در اساتید شده (۸) بلکه سبب تسهیل انتقال محتوای آموزشی به دانشجویان می‌گردد از سوی دیگر راهنمایی تحصیلی منجر به اتصال محکم بین دانشجو و استاد و در نتیجه کمک به حل مشکلات احتمالی موجود در برنامه‌های آموزشی و جلوگیری از اتلاف زمان و رفع نواقص موجود در برنامه‌ها خواهد گردید (۱۲) و همه‌ی این موارد بیان‌کننده‌ی اهمیت راهنمایی و مشاوره در پیشبرد آموزش پزشکی دارد.

در مطالعه شاهی و همکاران در دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان نیز این حیطة جزء الویت‌های اول شناخته شد است (۱۳). همچنین در مطالعه‌ی میرزایی کارزان در ایلام مشخص شد روش ارتباط با دانشجو در حیطة‌ی عمومی الویت اول را به خود اختصاص داده (۶) که با نتایج نیازسنجی آموزشی اعضای هیات علمی دانشگاه گیلان نیز هم خوانی دارد (۸) و با این مطالعه نیز هم جهت می باشند.

در حیطة روشهای ارتقاء حرفه‌ای، سابقه شرکت اساتید در کارگاه نگارش شناسنامه علمی خیلی کم و تقاضای برگزاری این کارگاه و نگارش مقاله‌ی علمی بسیار زیاد بود و این حیطة به عنوان سومین الویت دانشگاه شناخته شد و این تمایل در گروه های پایه به شکل معنی‌داری از گروه‌های بالینی بیشتر ($p=0/001$) بود. در مطالعه‌ی شاهی در هرمزگان در حیطة‌ی پژوهش، نگارش مقاله به زبان انگلیسی در بالا ترین الویت بود و علت آن را تمایل زیاد اساتید هیئت علمی به تبادل اطلاعات در سطح بین المللی می‌داند (۱۳) که با توجه به نیاز منطقی جهت اشاعه‌ی علم و نتایج حاصل شده از مطالعات تمایل به نگارش مقاله و شناسنامه‌ی علمی به هر نحو قابل توجیه می‌باشد.

همچنین در حیطة کاربرد رایانه در آموزش، اکثریت اساتید، متقاضی کارگاه‌های ICDL هستند. در سنوات اخیر با پیشرفت تکنولوژی، داشتن مهارت استفاده از رایانه و اینترنت در انجام کلیه فعالیت‌های یک عضو هیئت علمی از جمله آموزش و پژوهش به عنوان یک امر ضروری به نظر می‌رسد. در واقع شرایط جدید آموزش دانشگاهی و لزوم آشنایی اعضای هیات علمی با فناوری های جدید اطلاعاتی

و آموزشی از طریق آموزش نیازهای مربوط به حیطة ی فناوری اطلاعات امکان‌پذیر است. در مطالعه‌ی میرزایی کارزان در دانشگاه علوم پزشکی ایلام نیاز به برگزاری این دوره ها وجود داشت (۶) که با یافته‌های مطالعه دانشگاه ایالتی میشیگان آمریکا در زمینه روش‌های ادغام تکنولوژی در دوره‌های آموزشی از جمله اینترنت و توسعه دوره‌های مبتنی بر وب به خوبی همخوانی دارد (۱۴). همچنین مطالعه‌ی دیگری در این زمینه نشان داد ۶۲ درصد از اعضا هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی مشهد در زمینه‌ی اینترنت و فن آوری‌های رایانه‌ای دارای مهارت پائین و نیاز به آموزش بالا دارند (۱۵). که موارد بالا تمایل برای برگزاری کارگاهی در حیطة را توجیه می‌کند.

در بخش عملکرد مبتنی برشواهد، ۴۱/۲٪ افراد سابقه شرکت در کارگاه EBM را داشته اند و این کارگاه جزئی الویت‌های مهم دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد بوده که با مطالعه‌ی شاهی در هرمزگان و همچنین عنبری در اراک مطابقت نداشت (۱۳، ۱۶) و این می‌تواند ناشی از تمرکز بیشتر دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد بر این حیطة باشد. در حیطة ارزیابی دانشجو، روشهای ارزیابی یادگیری بالینی (pops-360- minicex-osce-csr) بیشترین روش‌های تحلیل و ارزشیابی آزمون‌ها کمترین متقاضی را داشته و باز هم تمایل به برگزاری این کارگاهها بصورت مجازی کم بوده است. مطالعه‌ی سبزواری و همکاران حاکی از آن است که: نتایج به دست آمده در حیطة‌ی ارزشیابی آموزشی، بیانگر اهمیت جایگاه دانشجویان به عنوان مشتریان نظام دانشگاهی است، زیرا مباحث مرتبط با دانشجو و

نتیجه‌ی گزینش افراد با سابقه پژوهشی خوب در کادر هیئت علمی باشد.

در نهایت می‌توان به این مهم دست یافت که: حلقه‌ی مفقوده نیازسنجی در نظام برنامه ریزی آموزشی و درسی ایران، نتایج برنامه‌های آموزشی را به شدت تهدید می‌کند. بنابراین در این برهه از زمان، اهمیت توجه صاحب‌نظران نظام‌های آموزشی به امر نیازسنجی آموزشی، آشکارتر و نمایان‌تر از گذشته است.

در این مطالعه با مشخص شدن مهمتری الویت‌های آموزشی توسط اساتید دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد، برنامه‌ریزی‌ها جهت برگزاری کارگاه‌های آتی تسهیل‌تر خواهد شد و گامی در جهت هدفمند کردن کارگاه‌ها جهت ارتقای توانمندی اساتید برداشته خواهد شد.

محدودیت‌ها

از محدودیت‌های این پژوهش می‌توان به دسترسی محدود به اساتید بالینی پزشکی اشاره کرد که به دلیل حجم و عدم حضور موثر در کارگاه‌ها می‌باشد.

پیشنهادات

انجام دوره‌های نیازسنجی آموزشی و انتشار نتایج حاصل از آن جهت ارتقا اساتید به عنوان سرمایه‌های علمی دانشگاه و همچنین بهروری بهتر از منابع پیشنهاد می‌گردد.

سپاسگزاری

مراتب تشکر و سپاس از معاونت پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد جهت حمایت در اجرای این

پیشرفت تحصیلی او از دیدگاه اعضای هیات علمی دانشگاه، بیشترین اولویت این حیطه را داشته‌اند (۵) و در مطالعه‌ی حاضر این حیطه هفتمین الویت دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد می‌باشد.

درحیطه اخلاق حرفه‌ای، تقریباً نزدیک به ۴۰٪ از اساتید قبلاً در این کارگاه شرکت نموده و به همین میزان نیز متقاضی شرکت مجدد در این کارگاه‌ها می‌باشند که در مطالعه آویژگان در اصفهان (۹) و عنبری در اراک (۱۶) و همچنین شاهی در هرمزگان نیز تمایل به برگزاری این کارگاه وجود داشت (۱۳) همچنین در مطالعه‌ی کریمپوریان و همکاران با عنوان "نگرش به اخلاق حرفه‌ای در اعضا هیات علمی دانشکده دندانپزشکی همدان در سال ۱۳۹۱" نتایج بدست آمده از آن مبنی بر وجوب برگزاری دوره‌های مستمر اخلاق حرفه‌ای برای اعضا هیئت علمی بوده است (۱۷) و توجه به این نکته که اخلاق حرفه‌ای مساله‌ای چالش‌انگیز در علوم پزشکی است و جوامع مختلف، برحسب نگرش خود، رویکرد مختلفی را در برخورد با آن در پیش گرفته‌اند می‌تواند نشان دهنده‌ی اهمیت هر چه بیشتر حیطه‌ی اخلاق در دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور باشد.

و در نهایت لازم به ذکر است که در این مطالعه حیطه‌ی پژوهش در آموزش با زیر مجموعه‌های نحوه تدوین و اجرای یک طرح پژوهشی و رفرانس‌نویسی - end note الویت‌های انتهایی را به خود اختصاص داده که می‌تواند نشان دهنده‌ی کافی و موثر بودن کارگاه‌های برگزار شده یا

طرح تحقیقاتی و همچنین از اعضای هیئت علمی دانشگاه که در انجام این پژوهش مشارکت نمودند اعلام می گردد.

References

1. McClelland S. A systems approach to needs assessment. *Training and Development*. 1992;46(8):51-4.
2. Zamanzad B, Moezzi M, Shirzad H. Rate of satisfaction and evaluation of medical students (interns and externs) from the quality of clinical education in the Shahrekord university of medical sciences-2005. *koomesh*. 2007;9(1):13-20.(persian)
3. Spurlin JE. Using needs assessment as a holistic means for improving technology Infrastructure. *ELI Paper*. 2007;3:1-10.
4. Shackibae D, Montazeri N, Rezaee M, Yari N. Faculty lecturers' Attitudes Towards some Educational Indices at KUMS (2002). *Journal of Kermanshah University of Medical Sciences (J Kermanshah Univ Med Sci)*. 2004;8(1). (persian)
5. Sabzevari S, Fasihi T, Ershad R. Determining and priority of faculty members educational needs in medical universities. *Tehran: Ministry of Health And Medical Education*. 2011:5-45. (persian)
6. Karzan AM, Kikhavani S, Hoseinizadeh M, Aevazi AA. Educational Needs Assessment of Faculty Members at Ilam University of Medical Sciences. *Development of education in medical sciences*. 2013;6(11):61-71. (persian)
7. Ghadami A, Salehi B, Sajadi S, Naji H. Students' points of view regarding effective factors in establishing communication between students and faculty members. *Iranian Journal of Medical Education*. 2007;7(1):۱۴۹-۱۵۴. (persian)
8. Asadi A, Taheri M, Khoshrang H. Educational Needs Assessment of Faculty Members priorities-strategies. *Research in Medical Education*. 2011;3(2):36-42. (persian)
9. Avijgan M, Karamalian H, Ashourioun V, Changiz T. Educational needs assessment of medical school's clinical faculty members in Isfahan University of Medical Sciences. *Iranian Journal of Medical Education*. 2009;9(2):93-103. (persian)
10. Sha'ali'zadeh M, Pehghani S., Bani-Hashimi S., Rahimi A. Designing and Implementation of Blending of Problem Solving Instructional Model with Constructivism's Principles and the Study of Its Effect on Learning and Creative Thinking. *Innovation and creativity in the humanities*. 2016; 5 (3): 83-117. (persian)
11. Kamali F, Yamani N, Changiz T. Investigating the faculty evaluation system in Iranian Medical Universities. *Journal of education and health promotion*. 2014;3. (persian)
12. Amini R, Jozi M, Moghimiyani M., Khorasani P. Effect of the educational counseling program by the supervisor on the level of anxiety in bachelor degree nursing students. *Nursing Education Journal*. 2013; 2 (2): 1-9. (persian)
13. shahi a, shahi m, avizhgan m, kamali f, hoseini tashnizi ss, nasariyan b, et al. Educational needs assessment of academic members in Hormozgan University of Medical Sciences. *Journal of Medical Education Development*. 2014;7(16):72-84. (persian)
14. Kopcha M, Lloyd JW, Peterson F, Derksen FJ. Practice-based education at Michigan State University. *Journal of veterinary medical education*. 2005;32(4):555-61.
15. Zade E, Karimi Mounaghi H, Bahreini Tousi H, Derakhshan A, Sh SB, Sadeghi M, et al. Educational needs assessment of Mashad University of Medical Sciences' managers in management and leadership. *Journal of Medical Education*. 2004;4(2):89-93. (persian)
16. Anbari Z, Ramezani M. The obstacles of clinical education and strategies for the

improvement of quality of education at Arak University of Medical Sciences in 2008. Arak Medical University Journal. 2010;13(2):110-8. (persian)
17.Kram_Pourian A, Imeny B, Tourk_Zeban P. study on the attitude of professional ethics

in the faculty members of Hamedan dental school in 2012. Journal of reaserching in Dentistry. 1392; 10 (1): 51-43. (persian)

Needs assessment of faculty members' educational needs in order to empower them at Shahrekord University of Medical Sciences

Fariba Karimi¹, Maryam Hosseini², Afsaneh Malekpour³, Masoumeh Moezzi⁴, Asiyeh Hosseini⁵, Nima Raisi⁶
Kimiya Raisi⁷

¹ Education and Development Center, University of Medical Sciences, Shahrekord, Iran.

Orcid ID: 0000-0002-5754-5189

² Department of Pediatrics and Neonatal Nursing Master, Faculty of Nursing and Midwifery, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran.

³ Department of Social Medicine, Faculty of Medician, Shahrekord University of Medical Sciences, Shahrekord, Iran.

⁴ Department of Social Medicine, Faculty of Medician, Shahrekord University of Medical Sciences, Shahrekord, Iran.

⁵ Department of Medical Informatics, Faculty of Management and Medical Information, Shiraz University of Medical Sciences, Shiraz, Iran.

⁶ Department of Biology, Faculty of Paramedicine, University of Shahrekord, Shahrekord, Iran.

⁷ Department of Biology, Faculty of Paramedicine, University of Shahrekord, Shahrekord, Iran.

(Received 15 Jan, 2018

Accepted 25 Jun, 2018)

Original Article

Abstract

Introduction: Faculty members are considered as basic resources of every university. Therefore, educational needs assessment in order to empower most faculty members is an inseparable part of educational planning.

Methods: The study was conducted using a descriptive cross sectional method. The population consisted of university professors. About 65% professors participated. The reliability and validity of data collection tool, a self-made researcher questionnaire, was approved according to different studies. The participants were selected through census method and the results were analyzed using SPSS software.

Results: The highest priority of the professors in this study included the realms of modern methods and techniques of teaching (68%), training tips and consultation (62%), methods of professional promotion (61%), academic regulations and rules (58/3%), applying computers in education (55%), evidence-based practice (47%), and student assessment methods (43%). Among different academic ranks ($p = . / 043$) or instructors of basic sciences and clinical sciences ($p = . / 053$), there was no statistically significant difference between the instructors' preference to attend the workshops virtually or in person and they mostly preferred to attend the workshops in person.

Conclusion: Holding educational workshops, considering educational priorities, to empower professors functionally, seems necessary.

Keywords: Education, Empowerment, Faculty, Needs Assessments.

Citation: Karimi F, Hosseini M, Malekpour A, Moezzi M, Hosseini A, Raisi N, Raisi K. Needs assessment of faculty members' educational needs in order to empower them at Shahrekord University of Medical Sciences. *Journal of Development Strategies in Medical Education* 2019; 6(1): 47-59.

Correspondence:
Maryam Hosseini.
Department of Pediatrics and
Neonatal Nursing Master,
Faculty of Nursing and
Midwifery, Isfahan
University of Medical
Sciences, Isfahan, Iran.
Orcid ID:
0000-0003-0775-6655
Email:
hosseini_nurse@yahoo.com